

Manuscript

La Sirène

Wendy de Liefde

Zomer 2021 verschenen in zomerbundel Zon, Zee & Zomerkriebels

Copyright © Wendy de Liefde

1

Daar was het dan. Het moment waar ik zo intens naar had verlangd. God, wat ben je mooi. Puur. Je bewegingen zo verfijnd. Een plaatje. Je ruikt ook lekker. Fris en zoet tegelijk. Als welkome krokussen na een kil winterseizoen. Je maakt me week tot op het bot. Kijk mij nou staan. Knikkende knieën. Kippenvel all over the place. Een zweetdruppel bij mijn slaap. Holy shit, wat ben ik, een puber? Verman jezelf, Tijmen, in vredesnaam. Zachtjes woel je door mijn donkere krullen. Een zucht. Mijn vingers glijden over je gezicht. Je wangen als dons. Lippen als kussens waar ik langzaam in verdwijn.

We staan zo dicht tegen elkaar aan dat je mijn hartslag wel móét voelen. Voel jij het ook? Ik hoop het zo.

Er valt een druppel op mijn hand, die voorzichtig op je heup rust. We stoppen. Ik strijk een subtiel gekrulde lok uit je gezicht en steek hem achter je oor. Hij is iets blonder dan de rest van je haar, waar een warme, zomerse gloed overheen valt. Je hebt wel iets van Ariël. Of was die rood? Konden we maar samen verdwijnen in zee. Waar dan ook. Als jij maar bij me bent. Gegil bij het zwembad. Een bui barst los. Het doet ons allemaal niets.

Ik zeg dat je mooi bent. Je bloost en slaat je ogen neer. Mijn vingers onder je kin en ze ontmoeten de mijne weer. Jij voelt het ook. Ik zie het aan de manier waarop je mijn ziel pakt met die smaragdgroene kijkers. Fijn dit, zeggen ze. Een rust valt plots over me heen en ik zoen je opnieuw. Mijn heupen zachtjes tegen de jouwe. Je ronde billen tegen de tafeltennistafel. Met een soepele beweging til ik je erop. Je klemt je blote kuiten om mijn bovenbenen en je armen rusten losjes op mijn schouders. Onze tongen nog altijd als een wikkelt in elkaar verstrengeld. Ik kan goed tegen hitte, maar als ik geweten had dat ik jou hier vanavond zou treffen, had ik een korte broek aan gedaan. Ik schuif het afgezakte spaghettibandje van je jurk vol kersen weer terug op je schouder. Een grote spetter landt tussen je borsten. We kijken ernaar en naar elkaar en je lacht. Misschien nog wel meer met je ogen dan met je modellenmond. Je bent net twintig, maar op en top vrouw.

Kan iemand me alsjeblieft knijpen?

2

'Au! Jezus!' Ik kijk geërgerd naar mijn broertje, die zoals verwacht rustig doorpit. Bas gaat meestal laat naar bed en heeft weinig slaap nodig. Niet gek als je de uren díé je pakt dan ook nagenoeg in coma doorbrengt. Ik verplaats zijn arm, die net met een rotgang op mijn voorhoofd belandde, naar zijn buik. Een licht kloppend gevoel blijft achter. Dat wordt een blauwe plek. Gelukkig lig ik woensdag weer in mijn eigen bed.

Eigenlijk had ik helemaal geen zin in deze vakantie. Althans, ik wilde er wel tussenuit, maar mijn vrienden hadden al plannen. Net als Tessa en ik. We zouden in juli naar Mexico. Lekker duiken, pittoreske stadjes op de gevoelige plaat leggen. Ik nam zelfs twee paardrijlessen omdat zij zo graag op die kutbeesten de bergen in wilde. Net voor mijn derde maakte ze het uit. Zomaar. Twee jaar van mijn leven verspild aan iemand die liever eerst nog 'de wereld wilde ontdekken'. En dan niet door te duiken op het strand van Playa del Carmen, wat ik óók nog had geregeld. Nee, het kwam erop neer dat ze er nog even lekker op los wilde neuken, voor ze zich echt ging settelen. Althans, zo ontdekte ik toen ik haar in ons bed betrapte met de buurman van zes hoog. Wat kun je je toch in mensen vergissen.

Ik werp een blik op mijn sporthorloge. Tien over drie. Ik draai me weer op mijn rug en leg mijn handen achter mijn hoofd. Daar lig je dan, als volwassen man van drieëntwintig naast je achttienjarige snotaap van een broertje in een stikbenauwde tent zonder airco in Zuid-Frankrijk. En dat allemaal door die trut.

Gisteren werd mijn verblijf hier plots een stuk aangenamer. De beelden van Lieve en mij, helemaal in elkaar opgaand, spoken opnieuw door mijn hoofd. Blijkbaar heeft ze zoveel indruk gemaakt dat ze zelfs in mijn dromen voorbij komt. De Vlaamse vamp. Ik denk terug aan het moment van onze ontmoeting. Het moment dat ik haar gisteren zag staan in die wetsuit, toen zij zich net als ik – en nog wat andere vakantiegangers – opmaakte voor een avontuurlijke middag. Hij zat haar als gegoten. En ik was niet de enige die zijn ogen maar nauwelijks van haar rondingen kon afhouden, want ook de interesse van de afgetrainde canyoninggids Raphaël was snel gewekt. Bij het omkleden bij zijn busje sloeg hij al volkomen schaamteloos zijn armen om haar heen. Wie doet dat bij iemand die hij nog geen kwartier geleden heeft ontmoet? Een onverwachte steek van jaloezie trok op dat moment door mijn buik. Blij verrast was ik dan ook toen ze niet hem, maar mij vroeg samen met haar van een

van de hoogste rotsen op de route in het water te springen. Vanaf dat moment was ik verkocht.

Toch was het niet eens haar bloedaantrekkelijke uiterlijk dat iets vanbinnen triggerde. Terwijl alle aandacht van pa uitging naar Bas - die overduidelijk liever bij ma was gebleven - raakten Lieve en ik niet uitgepraat. Ze was op de bonnefooi met haar vader een paar dagen naar de Dordogne afgereisd. Overmorgen zou ze weer vertrekken.

Doordat ze mij het hemd van het lijf vroeg, weet ik eigenlijk nog maar barweinig van haar. Behalve dan dat ik nu een gruwelijke spijt heb dat ik niet naar haar nummer heb gevraagd toen onze wegen zich gisterenmiddag weer scheidde. Naarmate ik er langer over nadenk, bijt de frustratie zich steeds steviger in me vast. De blik die ze aan het eind nog over haar schouder wierp, heeft me niet meer losgelaten. Opnieuw verlang ik naar haar lippen. Hoe zou ze smaken? Wonen? Studeert ze nog? Heeft ze eigenlijk een vriend? Mijn maag trekt zich samen bij die gedachte en ik ga rechtop zitten, terwijl Bas nog steeds helemaal van de wereld lijkt.

Wat ben je toch ook een lul, Tijn, hoor ik mijn beste vriend Diego al zeggen. *Waarom heb je haar laten lopen?* Ook ik vraag het me nu sterk af.

Ik pak mijn iPhone uit de zak van mijn denim short, die ik eerder uit pure luiheid in de hoek van de tent had gesmeten. Ik open Instagram en tik haar naam in. Geen hits. Ook Facebook geeft niet thuis. Niet gek ook. Hoeveel Lieves uit Vlaanderen bestaan er wel niet?

Na een klein uur tevergeefs surfen op het web, weet ik wat me te doen staat. Morgen ga ik haar zoeken. Hopelijk ben ik nog op tijd...

3

Het zweet gutst van mijn lijf als ik aansluit in de rij voor de receptie. Het is niet eens zo warm, twintig graden hooguit, maar hierbinnen is het net een sauna. Ik kijk naar het beginnende buikje dat onder mijn zalmkleurige shirt opbolt. In het najaar maar weer sporten.

Direct na het ontbijt waren mijn ouders gaan hiken in het naastgelegen natuurgebied. Bas was al naar het meer vertrokken. Hoewel ik had gezegd dat ik hem wel zou vinden, had ik voor vandaag hele andere plannen. Nerveus speel ik met de autosleutel in mijn zak, die ik stiekem uit de caravan had meegenomen. *Mijn hemel mensen, wat duurt dit godsgruwelijk l ng.*

Plots bedenk ik me en koers ik rechtstreeks op de folders af. *Outdoor Adventures Dordogne* lees ik op één ervan. Ik herken direct Tarzan op een van de foto's. Bingo!

Met de grootste moeite weet ik de stationwagon uiteindelijk in een van de smalle Franse straatjes te parkeren. Ik loop naar binnen, waar een heerlijk koele bries tegen mijn gezicht klapt, en zet mijn zonnebril vast op mijn hoofd.

'H  man, goed je weer te zien, how are you?' Ik draai me om. Het is Raphaël.

'Prima, en met jou?' beantwoord ik zijn vraag netjes in het Engels.

De zelfverzekerdheid waarmee de fransoos me benadert, maakt dat ik me plots ongemakkelijk voel. Eigenlijk heb ik helemaal geen trek in geforceerd geneuzel. Ik besluit meteen to the point te komen als hij weer achter de desk staat.

'Vertel, kerel, kan ik je nog ergens mee helpen?'

'Graag. Ken je Lieve nog?'

Raphaël grijnst. 'Of course. Zo'n mooie dame maakt wel indruk.'

Vertel mij wat. 'Ik heb haar bidon nog,' lieg ik, 'en die zou ik haar graag teruggeven. Heb jij haar nummer voor me?'

'Ai, ik ben bang dat ik je daar niet aan kan helpen, maat.'

'Want?'

Op dat moment gaat het belletje bij de deur en komt een andere klant de shop binnen. De jongen kijkt wat hulpeloos rond en het duurt niet lang voor Raphaël zijn kans grijpt.

'Hi there! Welcome!' zwaait hij. 'Wat kan ik voor je doen?'

Ik frons mijn wenkbrauwen en voel direct een pijnscheut door mijn voorhoofd trekken, wat me mijn mannelijke oerkracht teruggeeft. *Thanks nog, Bassie.* 'Zeg, ik vroeg je wat.' Ik probeer oogcontact met Raphaël te krijgen. 'Help me nou maar, dan ben ik weer weg voor je het weet.'

Dan buigt hij zich naar me toe en prikken zijn dreigende ogen bijna dwars door me heen. Een sterke aftershavewalm klimt mijn neus in. 'Nogmaals: ain't gonna happen, vriend.'

'Nogmaals: want?'

'Omdat ze haar nummer al aan mij heeft gegeven.'

Als ik weer buiten sta ben ik kotsmisselijk - van Raphaëls woorden, maar óók van opwinding. Want vlak voor ik hem aan zijn zwarte lokken over de balie heen kon trekken, viel mijn oog op een rek visitekaartjes. Van niet alleen onze camping, maar ook twee andere die eveneens blijken samen te werken met Outdoor Adventures.

Met mijn pokerface op, die het circus dat zich inmiddels vanbinnen voltrekt netjes verhuult, was ik de deur weer uit gelopen. *Het moet haast wel of een van de twee is die van Lieve.*

Eerste stop: het naast onze camping gelegen La Sirène. Dit moet 'm toch haast wel zijn? Waarom droom ik anders in vredesnaam over een zeemeermin?

'Next, please.'

Zo, die heeft er zin in, denk ik sarcastisch als ik voor de receptioniste sta. Haar geblondeerde haar zit strak naar achter, waar een klem de dorre plukken bij elkaar houdt.

'Goodmorning. Een vriendin van mij staat hier, maar ik ben gisteren mijn telefoon verloren.' Ik sta te kijken van mijn eigen fantasie. 'Heeft u haar nummer? Dan kan ik haar bellen dat ik er ben.'

'Met welke telefoon?'

'Ik heb een leentoestel gekregen.'

'Dat is fijn. Helaas kan ik u niet verder helpen, wij geven geen privacygevoelige informatie door aan externen.'

Fuck. Wat nu?

‘Oké,’ zeg ik, terwijl ik sensueel een hand door mijn krullen haal. Dan maar mijn charmes in de strijd. ‘Luister: Lieve is eigenlijk mijn vriendin. Ik ben naar Zuid-Frankrijk gereden om haar ten huwelijk te vragen.’ Spontaan pak ik haar keurig gemanicuurde handen vast en kijk ik haar strak aan met de helderblauwe ogen waarmee ik al menig vrouw om mijn vinger wond. ‘Ik betrek u maar al te graag bij het complot.’

Helaas, de gastvrouw laat zich niet verleiden. ‘Klinkt heel aantrekkelijk, maar dit is nu eenmaal ons protocol. Bovendien lijkt het me sterk dat u het nummer van uw verloofde niet uit uw hoofd kent. Nu, als u verder geen vragen heeft, verzoek ik u de weg vrij te maken voor andere gasten.’

Gefrustreerd neem ik buiten op het stenen trappetje voor de ingang plaats. Ik laat mijn handen in mijn hoofd rusten en denk eens goed na. Als ik nu zelf op goed geluk het hele terrein zou nalopen, kost dat me zeeën van tijd, zonder gegarandeerd resultaat. Bovendien zie ik iedereen hier met een fluorescerend roze bandje lopen. En waar ik die dan weer zou moeten scoren... Op naar de andere camping dan maar.

Al lopend naar de parkeerplaats geef ik mijn ogen goed de kost. *Lieve Lieve, waar hang je toch ergens uit?*

Copyright © Wendy de Liefde

4

Le Front de Mer is een stuk kleiner dan de andere twee campings. Het enige meisje achter de balie gebaart dat ik al aan de beurt ben. Ik schat haar een jaar of achttien. De rossige staart die vrolijk heen en weer hupst geeft haar een open uitstraling. Haar lippen hebben dezelfde welving aan de bovenkant als bij Lieve, valt me op. Voor mijn gedachten weer ongeremd kunnen afdwalen, leg ik tot mijn eigen verbazing deze keer het echte verhaal uit. Het meisje blijkt ook uit België te komen en Anastasia te heten.

‘Oeh, wat romantisch!’ roept ze als ik uitverteld ben. ‘Natuurlijk help ik je. Heb je ook een achternaam?’

‘Was het maar zo’n feest, dan had ik haar vast al online opgespoord.’

Anastasia krijgt een kleur. ‘O tuurlijk, stom.’

‘No worries. Het enige wat ik dus weet is dat ze met haar vader is.’

‘Hm, eens kijken.’ Een rimpel verschijnt tussen Anastasias wenkbrauwen als ze haar vinger over de gastenlijst op haar scherm laat glijden. ‘Nee, ik kan in deze lijst geen vader en dochter vinden. Weet je wat?’ Ze graait in een laatje van haar bureau. Dan houdt ze een knalroze bandje omhoog. Ik weet niet wat ik zie. ‘Kijk, deze dragen ze ook hiernaast. Daarmee kun je het terrein op zonder dat de security je bij de kraag grijpt.’ Ze knipoogt. ‘Kom eens met je arm?’ Ik reik haar mijn pols aan en ze vouwt het bandje eromheen.

‘Heldin! Mag ik je een kus geven?’

Anastasia giechelt. ‘Jij altijd. En laten wij in elk geval even nummers uitwisselen, dan kunnen we elkaar op de hoogte houden.’

Ik bedank de Vlaamse flirt en rijd zo snel als ik kan weer terug naar La Sirène.

Maar de hoop vervliegt snel. Met alleen een voornaam, leeftijd en uiterlijke beschrijving blijkt het al gauw zoeken naar een speld in een hooiberg. Als ik na een paar uur rondstruinen over de diverse grindpaden nog altijd geen Lieve heb getroffen, zakt de moed me in de schoenen en besluit ik weer huiswaarts te keren. Misschien had Marco wel gelijk. Misschien zijn dromen toch bedrog.

Net wanneer ik met mijn ziel onder mijn arm langs de receptie van onze eigen camping loop, hoor ik de man achter de desk een wel heel bekende zin uitspreken.

‘Helaas, mevrouw, dit is nu eenmaal ons protocol.’

Als in een film valt mijn mond open en lijkt mijn kaak zo ongeveer door de grond te gaan. De vrouw uit mijn dromen. *Ze staat er echt!*

Copyright © Wendy de Liefde

5

'Ik kreeg je maar niet uit mijn hoofd,' verklaart Lieve als we even later samen op een steiger bij het meer zitten. Ze blijkt inderdaad op La Sirène te staan, maar was vandaag met haar vader de hort op. Aan het eind van de dag had ze hem zo ongeveer gesmeekt nog even langs onze camping te rijden. Ik kon nog altijd niet geloven dat onze paden elkaar opnieuw hadden gekruist.

Het is inmiddels etenstijd en bovendien flink afgekoeld, en dus is het rustig bij het water. Op een paar volleyballende vrienden na zijn we alleen. Mijn ouders vonden het prima om vanavond met zijn drietjes te eten en ook Lieves vader gunde ons een romantisch laatste avondmaal, voor ze morgen weer richting het noorden zouden vertrekken.

Lieves blote voeten dansen boven het water. Ze kijkt ernaar alsof het niet de hare zijn. 'Gek toch, dat iemand zo kan blijven hangen?'

Ze draait haar hoofd naar me om en ik voel me plotseling één met de smeltende Cornetto in mijn hand. *Haar ogen zijn nog net zo groen als vannacht.*

'Ja,' zeg ik.

'Jij?' vraagt zij.

'Same.' Ik pauzeer even en zeg dan: 'Ik heb zelfs over je gedroomd.'

'O?'

'Maar voor ik je daarover vertel...' - mijn hart klopt zo ongeveer mijn keel uit, maar ik móét de vraag stellen - 'Heb je nog contact met Raphaël?'

'Raphaël?'

'Tarzan.'

Dan stikt Lieve bijna in haar Split. Lachend veegt ze met de rug van haar hand een klodder ijs uit haar mondhoek. Verderop blaft een hond. 'Je bedoelt de canyoninggids? Waarom zou ik die nog spreken?'

'Omdat je zijn nummer hebt?'

'Hè?'

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. *Zit ze me nou te fucken?* 'Niet dus? Hij wilde me je telefoonnummer niet geven. Uit zijn antwoord dacht ik te begrijpen ik dat jullie nog contact hadden.'

'Ik wist niet eens meer dat hij Raphaël heette.' Ze richt haar blik op de horizon en neemt een laatste hap van haar ijs. 'En ik geef mijn nummer niet aan vreemden.'

Een golf van opluchting trekt door mijn lijf. Ik schuif wat dichterbij haar toe, waardoor onze knieën elkaar raken. Voorzichtig vindt mijn klamme hand de hare. Samen staren we een paar momenten in stilte voor ons uit. Onder onze voeten horen we het water tegen de kade klotsen.

'Dus wel aan mij?' vraag ik dan.

In plaats van te reageren op mijn vraag, draait ze haar gebruinde bovenlijf naar me toe en voel ik haar pupillen in mijn lippen branden. Haar vingers glijden over de plek op mijn voorhoofd.

'Zo blauw als je ogen,' zegt ze.

Dan kus ik haar. Ze zoent terug. *Disney is er niks bij*, denk ik terwijl mijn laatste restje testosteron door een van de golven wordt meegenomen.

Vertwijfeld trek ik dan mijn hoofd terug.

'Nou?'

'Ik weet niet, de afstand...'

'Is dat wat je tegenhoudt?'

'Ja...'

Ik pak haar zachte handen en glimlach. Verdrink voor de zoveelste keer in haar blik.

'Hé, het is maar een nummer hè?'

'Weet ik.'

'Dus, wat zeg je ervan?'

Ze kijkt me vragend aan.

'Klaar om weer samen in het diepe te springen?'

Opnieuw duurt het niet lang voor we helemaal in elkaar opgaan. Mijn vingers glijden over haar gezicht. Haar wangen zijn als dons. Mond als een kussen waar ik langzaam in verdwijn. We zitten inmiddels zo dicht tegen elkaar aan dat ze mijn hartslag wel móét voelen. Voelt zij het ook? Ik denk van wel.